

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief december 2013

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.intihuahuacuna.org

Geachte lezer, beste donateur,

Wat vliegt de tijd! Dit jaar heb ik alweer voor het 13^e jaar als vrijwilligster met de niños en het team gewerkt. De spontane omhelzingen en de vrolijke lach van onze niños geven me altijd het gevoel weer thuis te komen.

De vele mooie dingen die dit jaar op mijn Peruaanse pad zijn gekomen maakten het slechte weer, met zelfs sneeuw, meer dan goed. Al jaren was het de grote droom van Dolores en het Peruaanse team om een kleuterschool te kunnen starten. Wat waren we blij toen ik voor mijn vertrek naar Peru hiervoor een donatie kreeg! Dolores kon haar geluk niet op. Het was dan ook heerlijk voor mij om tezamen met het team de kleuterklassen in te richten. Hierover, en over mijn ervaringen met de niños gedurende mijn werkverblijf in Cusco, kunnen jullie meer lezen in deze nieuwsbrief.

Na het lezen van het wel en wee van onze niños hoop ik intens dat jullie ook het komende jaar ons werk willen blijven steunen.

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,
Marianne Schepers.*



Een prachtig, maar koud, Cusco.



Peruanos opgelet!

Op een dag help ik mee in het spelletjeslokaal. De kleine Ruth is in het poppenkeukentje eten aan het koken. Met een diepe zucht zegt ze: "Profe, ik moet hier ook altijd alles alleen doen. Kijk eens, alle jongens zitten te spelen, terwijl ik hier in mijn eentje sta te koken. En zodra ik het eten klaar heb, hebben ze ineens wel tijd". Ik zeg dat dit niet gemakkelijk voor haar moet zijn, en vraag of ze de jongens al om hulp heeft gevraagd. Per slot van rekening zijn veel mannen goede koks. Hierop antwoordt ze: "Profe, heb jij al eens aan een Peruano gevraagd of hij je in de keuken wil helpen"? Als ik daarop 'no' antwoord, kijkt ze me meewarig aan en zegt: "Dat dacht ik al"!

Als deze kleine Ruth de nieuwe generatie Peruaanse vrouwen is, dan zullen de Peruanos op hun tellen moeten gaan passen!

Zaterdag 21 september 2013.

Thuis is waar je verhaal begint.

Mijn verhaal begint ook dit jaar weer in Cusco. En dan weten jullie gelijk waar de komende tijd mijn thuis is, in het Andesgebergte, bij onze niños en bij mijn Peruaanse vrienden. Zoals jullie weten is het elk jaar een hele klus voor mij om weg te komen, en om weer naar mijn thuis, mijn verhaal, in Peru te gaan. Tijdens mijn reis van ruim 30 uren heb ik altijd alle tijd om alles, wat het afgelopen jaar op mijn pad is gekomen, nog eens de revue te laten passeren. Ik voel me altijd een rijk en bevoorrecht mens, en besef ten volle dat jullie allen hieraan bijdragen. Zonder al jullie lieve warme steun, en het feit dat ons werk ook door jullie gedragen wordt, zou ik dit niet vol kunnen houden. Ik vind dit dan ook een heel mooi moment om jullie uit de grond van mijn hart te bedanken voor alles. Ik realiseer me heel goed dat veel mensen last hebben van de crisis. Het raakt me dan ook diep dat ons werk voor de kansarme straatverkopertjes van Inti Huahuacuna nog steeds zo breed gedragen wordt. Het heeft me enorm gesterkt te zien dat het geven van donaties een veel duurzamer karakter heeft dan ik gedacht had. Het blijkt dat juist in tijden van crisis, en de aaneenschakeling van slecht nieuws, de mensen behoefte hebben aan betrokkenheid en hoop. Ze blijven daarom geld geven. Wat vind ik dat prachtig, want dit betekent dat hoop echt doet leven en geven. Door ondanks je eigen ellende oog te hebben voor een ander geef je niet alleen hoop aan de ander, maar haalt een mens hier zelf ook hoop uit. Ik geloof heilig in het gezegde: "Wie goed doet, goed ontmoet" en ik wens jullie alle goeds van de wereld. ¡Muchas gracias!



Marianne staat in Brussel klaar voor de grote reis.

Na een hele lange vlucht kom ik eindelijk in Cusco aan en wat is het heerlijk om Dolores

weer te zien. Het lijkt net of we elkaar gisteren nog gesproken hebben en pakken de draad onmiddellijk weer op. En dat betekent dat ook mijn verhaal weer is begonnen.

Zaterdag, 28 september 2013

Een herinnering is een gebeurtenis die sporen achterlaat.

Dan is het eindelijk maandag en aanvaard ik mijn wandeltocht naar onze niños. Wat heb ik er weer zin! Het meest spannende vind ik altijd of ik onze vaste klantjes zal terugzien, en hoe het met hen gaat.



Luiz en David, twee trouwe boefjes van Inti Huahuacuna.

Het doet me ontzettend goed als eerste een omhelzing te krijgen van Octavio, een jongen die het vorig jaar regelmatig liet afweten omdat het leven op straat hem meer trok dan de veiligheid binnen Inti Huahuacuna. Zoals altijd reageert hij wat schuw, maar hij begroet me oprecht blij en vertelt dat hij zijn huiswerk zit te maken. En zo gaat het de hele dag door. De kleine Delia met haar zusje Melisa, Maite, zelfs onze grootste druktemaker Hector is van de partij, de zusjes Sandra en Arasely nog uit onze Zarzuela tijd, Angelo en Jhon, David en Luiz, van allen krijg ik een welgemeende kus, soms met en soms zonder snot. Het maakt me zeker ook heel gelukkig dat Jonathan en Cristian me gedag komen zeggen. Vorig jaar hebben we veel problemen met Jonathan gehad, omdat hij absoluut niet meer naar school wilde. We hebben toen voor hem en Cristian een school in het dorp Andahuaylillas gevonden, die geleid wordt door missionarissen. Het sprak me ontzettend aan dat de kinderen op deze school hele dagen les krijgen, waardoor ze niet op straat kunnen hangen, en ook een vak leren. Helaas liet Jonathan al na een week verstek gaan, terwijl Cristian moest ervaren dat de basis, die hij heeft opgedaan op een basisschool van de staat, veel te minimaal is

om met de klas mee te kunnen. Hij moest dus teruggezet worden naar een lagere klas. Wat was hij hier verdrietig over! Hij trok zich terug, en maakte geen contact meer met zijn klasgenootjes. Gelukkig konden we uit donaties bijlessen voor Cristian betalen en toen Dolores hem dit vertelde keek hij haar met grote vragende ogen aan en zei: "Waarom betalen jullie dit voor mij"? Toen Dolores antwoordde dat er mensen in Nederland zijn die van hem houden en hem willen steunen, gaf hij haar spontaan een omhelzing en vroeg haar heel Nederland hiervoor te bedanken. Vervolgens holde hij naar buiten om weer vrolijk met zijn vriendjes te gaan spelen.



Jonathan en Cristian zijn heel blij met hun nieuwe school.

Ook al hebben wij het lang niet altijd in onze hand om deze kansarme kinderen gelukkig te maken, toch ben ik ervan overtuigd dat een herinnering een gebeurtenis is die sporen achterlaat. Ik denk dat ook deze kinderen op bepaalde momenten in hun leven zich zullen blijven herinneren dat er mensen waren die ook van hen hielden, dat ze meer dan welkom waren bij Inti Huahuacuna. Zo ook bij Jonathan. Na verloop van tijd heeft hij spijt gekregen van zijn keuze en gaf hij aan terug te willen naar school. Gelukkig streek de directeur over zijn hart en heeft Jonathan een laatste kans geboden. Als Jonathan vandaag met een stralend gezicht op me af komt lopen en me bij het praten recht in de ogen kijkt, zie ik een totaal ander kind dan vorig jaar. Vol enthousiasme vertelt hij dat hij het goed naar zijn zin heeft op school, dat hij dagelijks gaat en goed zijn huiswerk maakt. Hij behaalt goede resultaten en ook Cristian staat er dankzij de bijlessen nu goed voor. Mijn dag kan niet meer stuk, dit is waar ik het voor doe en dit is ook voor mij een herinnering die sporen achterlaat!

Dinsdag staat ons een hele klus te wachten.

Al jaren is het de grote droom van Dolores en het Peruaanse team om een kleuterschool te kunnen starten, want we hebben hiervoor de ruimte in ons eigen opvanghuis.



Een eigen kleuterschool, een droom wordt werkelijkheid.

Inti Huahuacuna is een dagopvang voor kansarme straatverkopertjes, maar we kunnen binnen onze opvang zelf nog geen scholing bieden. Alle kinderen van Inti Huahuacuna zijn beschadigde kinderen uit beschadigde gezinnen. Vele vaders hebben het gezin al jaren geleden verlaten of zijn alcoholist, en de moeders zijn veelal alleenstaande moeders. Door het openen van een kleuterschool kunnen tienermoeders, en alleenstaande moeders, hun toevlucht tot onze school nemen. Door het vertrouwen dat zij in Inti Huahuacuna stellen kunnen zij zonder zorgen gaan werken, waardoor zij in het levensonderhoud van hun gezinnen kunnen voorzien. Voor Peruaanse begrippen is een kleuterschool duur en helaas kunnen veel moeders dit niet betalen. Hierdoor hangen hun kleine kinderen dagelijks op straat. Met het openen van een kleuterschool krijgen de kleintjes voortaan dagelijks onderwijs en een goede basis om door te stromen naar de basisschool. Hiermee geven wij deze kinderen de kans op een betere toekomst. Wat was ik dan ook blij toen ik een donatie vond voor het starten van een kleuterschool en dit goede nieuws met Dolores en het team kon delen! De afgelopen maanden zijn Dolores en Flor al druk bezig geweest om alles te regelen bij het Ministerie van Onderwijs in Cusco en Lima, en bij de Veiligheidsinspectie. Ons pedagogisch plan en ons huis zijn goedgekeurd. Nu heeft de inspectie laten weten dat ze morgen de 2 klaslokalen komen inspecteren, om te zien of we ons aan de Peruaanse regels van het Ministerie van Onderwijs hebben gehouden. Vandaag moeten dus die twee lokalen helemaal gesopt en ingericht worden. Het is ge-

weldig om te zien hoe alle teamleden de handen uit de mouwen steken en helemaal blij meewerken aan dit nieuwe project.



De moeder van Jonathan en Cristian met haar baby Pedro.

Halverwege de middag moet ik helaas mijn werkzaamheden staken, want dan staat de moeder van Jonathan op het kantoor. Sinds 2 jaren heeft ze een nieuwe man in haar leven en enkele maanden geleden is ze bevallen van een zoontje, Pedro. Ze omhelst me en als ik haar vraag hoe het met haar gaat, barst ze in tranen uit. Ze weet zich geen hemelse raad meer. Gisteren heeft haar man haar weer geschopt. Al maanden is dit gaande, iedere keer als haar man teveel gedronken heeft. In juni heeft ze aangifte gedaan bij de politie, en op haar vraag wanneer ze hem uit huis zouden komen zetten, zei de politie dat ze dit pas konden doen zodra zij thuis een bevestiging van de aangifte had ontvangen. Het is niet te geloven, maar ze heeft vandaag pas de bevestiging van haar aangifte gekregen, 3 maanden na dato! Met ogen vol tranen zegt ze dat ze wel blij is dat Jonathan en Cristian er niets mee lijden, want die laat hij wel met rust, hij mishandelt hen niet. Dan probeer ik haar uit te leggen dat een herinnering een gebeurtenis is die sporen achterlaat. Haar zonen hebben heel mooie herinneringen aan hun tijd bij Inti Huahuacuna, en dat helpt hen om op het goede pad te blijven. Maar er zijn ook slechte herinneringen en ook die laten sporen na. Ik vraag haar hoe zij denkt dat het voor haar zonen is te zien dat hun moeder mishandeld wordt? Als dit zo lang doorgaat, hoe zullen zij dan later hun eigen vrouwen gaan behandelen? Na een tijdje praten zie ik dat de sole bij haar valt en heel strijdlustig kijkt ze me aan en zegt dat ze dit gaat oplossen. Wat blijf ik dit moeilijk vinden, want ik weet dat ik haar hierbij niet helpen kan.

's Middags komen 2 Nederlandse jongemannen

ons project bezoeken. Enkele maanden geleden hebben zij mij een mail gestuurd, dat ze naar Peru gaan en niet alleen van dit mooie land willen gaan genieten, maar ook iets willen doen voor het volk. Ze gaven graag geld in te willen zamelen voor ons project.



Bart en Roald voetballen met onze niños.

Dit zijn momenten waarop ik me extra realiseer wat een rijk mens ik ben, dat er steeds zo'n prachtige mensen op mijn pad komen die ons werk steunen. Ik ga Roald en Bart op het Plaza de Armas afhalen. Het is altijd een extra feest voor onze niños als er mannelijke Profe's komen, want dat is wat ze thuis missen, een vader. Roald en Bart hoeven er dan ook weinig voor te doen om deze dag door te komen. Ze dammen en schaken, knutselen in het handvaardigheidlokaal, voetballen hun longen eruit en helpen met het uitserveren van het eten. Roald spreekt wat Spaans, dus het is heel fijn dat hij ook echt met de kinderen contact kan maken. Als ze aan Angelo vragen wat Inti Huahuacuna voor hem betekent kijkt hij hen geëmotioneerd aan en zegt: "Toen ik jaren geleden voor de eerste keer bij Inti Huahuacuna kwam was dat voor mij heel emotioneel, omdat ik hier met allemaal gelijkgerichte kinderen contact maakte. Deze kinderen, dit team, is voor mij mijn familie. De Profe's zijn ontzettend goed voor me, helpen me bij het opbouwen van een toekomst en ze zijn ook heel intelligent en kunnen me overal mee helpen. Inti Huahuacuna heeft van mij een heel gelukkig mens gemaakt". Bij het horen van de prachtige woorden van Angelo, en het zien van zijn gezicht, heb ik de rest van de dag niets meer nodig! Na hun afscheid van onze niños ga ik met Roald en Bart nog iets eten en we praten nog lang na over hun bezoek aan onze niños. Ze vertellen mij dat ze het een heel bijzondere ervaring hebben gevonden, die hen diep geraakt heeft. Dit is ge-

heel wederzijds, want hun warme steun en belangstelling voor onze kinderen heeft ook mij diep geraakt.

Zaterdag, 5 oktober 2013.

Aanvaard wat je niet veranderen kunt, maar verander dat wat je niet aanvaarden kunt.

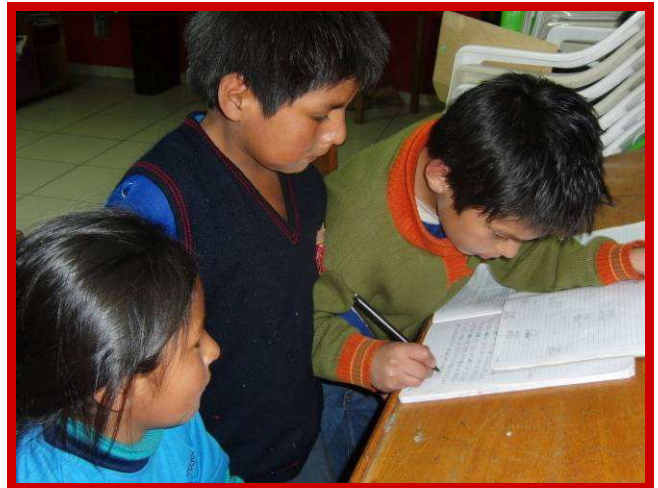


Diego en zijn zusje Luz Maria.

Vandaag heb ik heerlijk de tijd om met de kinderen te werken. Sinds een tijdje zijn er weer twee nieuwe kinderen naar ons opvanghuis gekomen: Diego en zijn zusje Luz Maria. De moeder voedt haar kinderen alleen op en Diego en Luz Maria zijn van twee verschillende vaders. Jarenlang is moeder een alcoholiste geweest, maar gelukkig heeft zij haar verslaving achter zich gelaten. Diego heeft al twee keer een zwaar auto-ongeluk gehad en heeft hierbij een kleine hersenbeschadiging opgelopen. Hij spreekt trager dan een gemiddeld kind en kan hierdoor soms agressief zijn. Het team heeft deze kinderen met veel warmte omarmd en doordat Diego de Profe's in de lokalen mag helpen voelt hij zich belangrijk en is hij veel rustiger geworden. Hij heeft hierdoor het gevoel gekregen dat hij nodig is en dat geeft hem meer zelfvertrouwen. Jaren geleden is deze moeder verkracht en toen ze merkte dat ze zwanger was heeft ze getwijfeld of ze dit kind wel wilde hebben, of ze hier wel van zou kunnen houden. Toch heeft zij besloten dit kindje te krijgen en Luz Maria is echt een geschenk uit de hemel voor haar, een schatje. Zij waakt over haar grote broer als een kloek en bij iedere vraag die ik aan Diego stel, geeft zij het antwoord. Als ik haar uitleg dat haar broer zo nooit leert praten, kijkt ze me heel wijs aan en zegt dat dit ook niet nodig is, omdat zij dit wel voor hem doet.....

De moeder van Diego en Luz Maria heeft onze

hulp ingeschakeld, aangezien ze zelf niet kan lezen en schrijven, en hierdoor haar kinderen niet kan helpen bij het maken van hun huiswerk. En dan te weten dat onderwijs een basisrecht is!



De kinderen maken hun huiswerk in de bibliotheek.

Ik blijf erbij dat goed onderwijs van groot belang is voor de bestrijding van armoede. In millenniumdoel twee is vastgelegd dat in 2015 alle kinderen in alle landen basisonderwijs moeten volgen, maar ik vrees dat dit wel erg optimistisch gesteld is. In de provincie Cusco leeft namelijk nog steeds 75,3% in armoede en 51,3% in extreme armoede. Alle familieleden moeten werken, zo ook de kinderen, die daardoor vaak genoodzaakt zijn hun schoolopleiding te onderbreken of zelfs te staken. In Cusco geldt dat gemiddeld ruim 30% van de kinderen in de leeftijd tussen de 12 en 16 jaar niet naar school gaat.

Van enig toezicht daarop vanuit overheidswege is geen sprake. Veel kinderen wordt daardoor de kans ontnomen een basis te leggen voor hun toekomst. De kwaliteit van het onderwijs in Peru is erg laag en een groot aantal kinderen maakt de school nooit, of pas op late leeftijd, af.

Ik realiseer me heel goed dat wij zullen moeten aanvaarden, dat wij er niets aan kunnen veranderen dat het onderwijs in Peru zo slecht is. Maar we kunnen niet aanvaarden dat deze kinderen niet naar school gaan. Daar moeten we wel iets aan veranderen. Dat is waar Inti Huahuacuna zich sterk voor maakt. Daarom betalen we uit donaties scholing en schoolspulletjes voor deze kinderen, proberen we hen dagelijks bij te spijkeren in onze bibliotheek en indien nodig zoeken we donaties om kinderen bijlessen te laten volgen. In praktische zin kun je een situatie niet veranderen, maar je kunt wel vragen stellen: wat kan ik in deze situatie doen? Iets willen wat je niet kunt, maakt je ongelukkig. Maar te weten wat je nog wel kunt, stelt je wel in staat om met

situaties om te gaan. En dit alles maakt ons werk meer dan de moeite waard!

Op woensdagochtend komt de moeder van Candy met haar dochtertje me begroeten. Candy heeft een hazenlip en is afgelopen weekend voor de tweede keer geopereerd. Dankzij financiële steun uit Nederland gaat ze nu naar school en heeft ze logopedie lessen gekregen.



Candy is geopereerd aan haar hazenlip.

Hierdoor is Candy beter gaan praten en haar moeder straalt als ze dit vertelt. We wisten dat Candy geopereerd zou worden en daarom zijn we haar afgelopen vrijdag thuis gaan opzoeken. Het verbaasde mij dat ze thuis veel geslotener is dan bij Inti Huahuacuna. Toen haar vader binnenkwam was het me snel duidelijk waarom de moeder en Candy zo benepen zaten te kijken. Haar moeder is een vriendelijke vrouw, maar de vader weigerde ons een hand te geven, negeerde ons totaal, en keek zijn vrouw en dochtertje met een ijskoude arrogante blik aan.



Candy met haar moeder.

Alleen de blik in zijn ogen was voor hen beiden al voldoende om ook geen antwoord meer te geven op onze vraag hoe het met Candy gaat. Het was voor ons heel snel duidelijk dat we hier

niet gewenst waren. Gelukkig krijgen we heel goede berichten van de kleuterschool, want ondanks dat Candy een jaar school gemist heeft is ze de beste van de klas, en is ze op school en bij Inti Huahuacuna een open vrolijke meid. En gelukkig realiseren we ons goed, dat we het niet voor de vader doen maar voor het kind.

Vanochtend hebben we onze steigers opgebouwd en is een dakdekker ons dak komen opmeten. Waar ik hier altijd tegenaan loop is dat alles wat je koopt, of wat men voor je maakt, van zo'n slechte kwaliteit is. Bij de bouw van ons nieuwe opvanghuis verplichtte Monumentenzorg ons destijds om antiek uitzierende dakpannen op ons dak te leggen, omdat ons opvanghuis nog net in het historisch centrum valt. Deze dakpannen zijn echter van zeer slechte kwaliteit. In ieder lokaal hebben we inmiddels lekkages en het hele dak moet vernieuwd worden. We hopen een dezer dagen zijn begroting te krijgen.

Als ik 's middags met een groepje kinderen voor de deur sta te wachten tot Profe Josefina de deur openmaakt, vraagt een van onze meisjes aan mij of ik ook altijd drugs gebruik en hoe dit voor mij voelt. In eerste instantie heb ik nog het gevoel dat ik haar niet goed gehoord heb en vraag haar nogmaals wat ze zei. En jawel, hoor, ik heb de vraag wel degelijk goed gehoord. Ik leg haar uit waarom ik dit nooit doe en wat voor gevaren er kleven aan het gebruik van drugs. Als ik haar vraag waarom ze dit wil weten, zegt ze dat er een meisje van Inti Huahuacuna andere kinderen vraagt naar een Internetcafé te komen, en daar zijn twee jongens die hen dan drugs geven. Ze weet dat er meisjes van Inti Huahuacuna naar toe gaan en in één adem vertelt ze er achteraan dat een meisje verteld heeft dat ze haar ook gevraagd hebben haar kleren uit te doen.



De kinderen staan te popelen om naar binnen te mogen.

Ik bedank haar voor het vertrouwen dat ze in me stelt en dat ze me dit verteld heeft. Binnen vertel ik dit meteen aan Dolores, Flor en aan onze psycholoog en zij weten gelijk wie dit meisje moet zijn: Carmen Rosa.

Ze hebben al langer het vermoeden dat het niet helemaal zuivere koffie is waar dit 12-jarige meisje mee bezig is, en dit is voor hen de bevestiging. Vorig jaar kwamen dagelijks twee kinderen naar ons opvanghuis, de 11-jarige Carmen en haar broertje Sebastian. Na mijn vertrek naar Nederland kwamen deze twee kinderen niet meer, want moeder was verhuisd naar Pisac. Het team dacht dat ze voortaan in Pisac naar school zouden gaan. Tot enkele dagen later een tante van Carmen bij ons kwam vragen of Carmen bij ons was, want ze had haar nichtje al dagen niet gezien. Dolores gaf aan dat ze ook niet naar Inti Huahuacuna was gekomen. Na 5 dagen kwam Carmen doodgemoedereerd weer bij ons binnenwandelen en Profe Flor heeft onmiddellijk de tante opgebeld. De moeder heeft zich nog nooit iets van haar kinderen aangetrokken en heeft deze 5 dagen, dat haar dochtertje niet naar huis is gekomen, niet een keertje aan de bel getrokken.



Carmen met haar broertje Sebastian.

En dan komt in dit verhaal de naam van Carmen Rosa naar boven, want daar is Carmen die afgelopen 5 dagen mee opgetrokken. Toen de vader van Carmen Rosa overleed kreeg de moeder een nieuwe relatie. Ze heeft deze man inmiddels ingeruild voor een andere man, en haar 5 kinderen bij haar ex-lover achtergelaten. De man werkt hele dagen en de 5 kinderen worden totaal aan hun lot overgelaten. Beetje bij beetje vertelde Carmen haar verhaal, dat Carmen Rosa haar had uitgenodigd om bij haar thuis te slapen, en dat een broertje van Carmen Rosa lijm snuift. Daarna heeft ze een nacht in een café geslapen, bij wildvreemde mensen, en nog op enkele adressen meer. Allemaal bij mensen die ze niet kent. Na

het horen van dit verhaal heeft Dolores de man uitgenodigd die deze 5 kinderen in huis heeft en hem zijn oren gewassen. Hoe kan hij een meisje van 11-jaren, dat bij nacht en ontij in zijn huis komt aanzetten, daar laten slapen zonder de moeder te informeren? Ja, daar had hij geen seconde aan gedacht, want hij dacht dat de moeder dit wel zou weten. Daarbij moet hij hele dagen werken en kan dus echt niet bijhouden wat deze kinderen allemaal doen. Tot op de dag van vandaag kan ik bij het horen van zo'n verhaal mijn oren niet geloven.



Carmen Rosa, tweede van rechts, met haar vriendinnen.

Als we vanmiddag Carmen Rosa met een ander meisje naar buiten zien lopen besluiten de psycholoog Jhon en Dolores achter hen aan te gaan, om te kijken waar ze naar toe gaan. Na terugkomst vertelt Dolores dat Carmen Rosa en Katerina inderdaad bij een heel groot Internetcafé binnen gingen. Dolores vroeg hen hoe ze aan dit geld kwamen en dat hadden ze volgens hen van hun "tio/oom" gekregen. De rest van de middag hebben we Carmen Rosa goed in de gaten gehouden en besloten dat we opnieuw haar "tio" gaan uitnodigen voor een hartig gesprek. Als blijkt dat deze "oom" niets aan deze situatie wil veranderen, zullen we naar de politie gaan, waar een afdeling is die zich speciaal met de problematiek van dit type kinderen bezighoudt. Gelukkig is men op dit moment in Peru zich ervan bewust dat er veel jonge kinderen spoorloos verdwijnen. De grenzen worden extra bewaakt, omdat o.a. ook moeders hun kinderen verkopen om in illegale mijnen in de jungle te gaan werken. Wat ben ik blij dat dit meisje mij vanmiddag deze vraag gesteld heeft, want nu weten we gelukkig uit welke hoek deze foute wind waait en kunnen we hier iets mee gaan doen.

Zaterdag, 12 oktober 2013.

Wat kinderen wordt aangedaan, zullen zij de samenleving aandoen.

Woensdag staat weer in het teken van de inspectie Dolores en Flor gaan weer naar het Ministerie van Onderwijs en ik ga voor een laatste keer de kleuterklassen controleren. Alles ziet er voor mijn gevoel piekfijn uit en het zal me dan ook benieuwen of de man iets op- of aan te merken heeft. En dan breekt het grote moment aan en komen Dolores en Flor warempel met de inspecteur binnen lopen. Bij de entree van ons opvanghuis hoor ik hem zeggen dat de ruimte tussen de voordeur en de straat veel te smal is en dat we de entree maar enkele meters naar binnen moeten verplaatsen. Alsof we even de voorgevel van ons huis op kunnen tillen en enkele meters kunnen verplaatsen! De inspecteur is samen met een andere vrouw, en vooral deze vrouw heeft vragen en opmerkingen waar je maag van samenknipt. Maar Dolores en Flor hebben goed geoeftend en blijven vriendelijk lachen en antwoord geven.

Als de inspecteur woord houdt dan hebben we over ongeveer een maand de volledige goedkeuring voor de kleuterschool, want dit was de laatste inspectie die nog gedaan moest worden. Het feit dat deze man eindelijk is gekomen, is al een pak van ons hart. We zien de toekomst nog steeds vol optimisme tegemoet en strijden lustig voort.



Het inrichten van de kleuterklassen; heerlijk om te doen.

's Middags is het in ons opvanghuis soms echt een gekkenhuis. Zolang de kinderen nog hun huiswerk moeten maken is er geen vuiltje aan de lucht, en degenen die daarna naar het speeltuintje of naar het voetbalveldje gaan spelen er ook lustig op los. Dat brengt een hoop herrie met zich mee, maar gezonde herrie. Maar er is altijd een groep die het heerlijk vindt om alleen maar gillend achter elkaar aan te hollen, om met water te knoeien in het toilet, met de deuren te smijten en

weer via alle lokalen terug te hollen naar boven. En dan heb ik het nog niet over het tijdstip waarop het eten opgediend wordt. Profe Josefina bereidt de hele maaltijd voor en Diego helpt mij met de stoeltjes van de tafels te halen, het bestek klaar te leggen en het eten op tafel te zetten. Dan pas gaat de deur open en mogen ze een voor een 'n plaatsje aan tafel zoeken. Het is belangrijk dat de grootste druktemakers niet naast elkaar komen te zitten, want dan is de eetzaal echt te klein. Na het eten moeten de kinderen zelf hun bord en bestek afwassen in een grote pan met water die hiervoor op de grond klaarstaat. Wat voelt het goed dat er dan ook altijd kinderen zijn die even "gracias" tegen je komen zeggen! Dan schrapen we de laatste etensresten van de tafel, soppen de tafels af en een van de kinderen helpt me weer om de stoeltjes op de tafels te zetten. Als we dan om 19.00 uur beetje bij beetje de kinderen naar buiten vegen daalt er een weldadige rust over ons huis. En zeker ook over ons!



De kinderen leven zich uit en hebben de grootste lol.

Alleen zijn we vanavond na sluitingstijd nog niet klaar, want we zien dat Carmen Rosa haar tactiek verlegd heeft. Ze maakt nu geen contact meer met de kinderen binnen ons opvanghuis, maar spreekt hen buiten aan, na sluitingstijd. Vanavond zien we dat Katerin, met haar kleine zusje Candy, in plaats van naar beneden richting huis te lopen, hand in hand met Carmen Rosa naar boven gaat in de richting van het Internetcafé waar we haar enkele dagen geleden hebben aangetroffen. Katerin is een rustig, verlegen meisje, en we zien al een paar dagen dat ze helemaal in de ban is van Carmen Rosa. Niet te geloven hoe slim Carmen Rosa de kwetsbare kinderen eruit weet te pikken! Als we tegen Katerin zeggen dat ze met haar zusje naar huis moet gaan, en dat als ze dit niet doet we met haar ouders gaan praten, kijkt ze ons schuw aan en holt

hard weg met Carmen Rosa. We voegen de daad bij het woord en gaan naar het kleermakerijtje van de ouders van Katerin en Candy en waarschuwen de vader waar hun dochter mee bezig is. De man kijkt weer dwars door ons heen, maar dat zal ons een zorg zijn. Een gewaarschuwd mens telt voor twee en het is nu aan hem wat hij hiermee richting zijn kinderen doet. Ik heb er veel met onze psycholoog, Profe Jhon, over gesproken wat wijs is: als we Carmen Rosa de toegang tot Inti Huahuacuna ontzeggen gaat ze gewoon op de hoek van de straat haar slachtoffers benaderen, terwijl als ze bij ons binnen is, we tenminste er zicht op hebben waar ze mee bezig is en met wie. Daarnaast is dit een zeer beschadigd meisje en ieder uur dat zij bij ons binnen is, is ook zij veilig. Ik ben ervan overtuigd dat wat kinderen wordt aangedaan, zij ook de samenleving zullen aandoen. Dit maakt dat we voorlopig nog clementie met Carmen Rosa hebben, want ook dit meisje heeft absoluut niet gevraagd om het leven wat zij leidt. We nemen vanavond het besluit om nog een keertje te gaan praten met die "oom" waarbij ze in huis woont, in de hoop dat hij er iets aan doet. Maar we realiseren ons heel goed, dat dit misschien wel erg optimistisch is.



Diego vóór zijn make-over.

Tegen de avond komt de kleine Luz Maria ons begroeten. Het is inmiddels 19.00 uur en helemaal donker buiten. Ze zoekt haar broer Diego, want ze moeten hun moeder gaan zoeken, die ergens op straat eten zit te verkopen. Het blijft prachtig om te zien hoe goed verzorgd Luz Maria eruit ziet, in haar schooluniformpje en iedere dag met prachtige lange vlechten in haar haren. Terwijl haar broer Diego er verwaarloosd uitziet, met een grote bos onverzorgd haar. We zeggen tegen Diego dat als hij volgende week zijn kleren niet gewassen heeft, en niet naar de kapper is geweest, wij hem wel eens onder handen zullen

nemen. Luz Maria kijkt ons als een echt moedertje aan en zegt dat ze dit een heel goed plan vindt. Maar ik geloof dat Diego er niet zo van onder de indruk is, want hij holt met veel plezier heel hard naar buiten.

Zaterdag, 19 oktober 2013.

Doe wat je kunt, met wat je hebt, waar je bent.

Maandagmiddag komt Diego weer als vanouds vies en verwaarloosd binnen sloffen. Met een brede grijs op zijn vieze gezicht komt hij ons begroeten, al roepend dat hij niet naar de kapper gaat en niet onder de douche. Ik speel het spel met hem mee en zeg dat we dan gewoon maar even een eindje gaan wandelen samen. Natuurlijk neem ik hem mee naar de kapper en ik maak bewust een foto van ervoor en erna, zodat hij zelf het grote verschil kan zien. Terwijl de kapster bezig is zie ik hem stiekem in de spiegel kijken en zijn ogen stralen. Als de kapster zijn nek uitscheert heb ik in eerste instantie het gevoel dat ze ook zijn huid eraf scheert. Maar het blijkt dat ze tegelijk met zijn nekharen ook de vuiligheid van zijn nek schraapt, waardoor hij niet alleen geknipt is maar ook al een kleine "douche" heeft gehad.



Diego na zijn make-over.

Sinds enkele maanden is een van onze lokaaltjes omgetoverd tot een echte zilversmederij. We hebben een donatie voor een jaar gekregen, zodat een zilversmid iedere maandag-, woensdag-, en vrijdagmiddag 3 kinderen van Inti Huahuacuna zilversmeedlessen kan geven. Het is prachtig om te zien hoe serieus en vol overgave ze aan hun zilveren sieraden zitten te werken. Met deze basis kunnen zij eventueel een officiële opleiding tot zilversmid gaan volgen. Ik heb hier al veel met de zilversmidjes in spee over gesproken. Zij zijn er zich terdege van bewust dat je in Cusco

met één baantje nooit de kost verdiend kunt krijgen. Iedereen moet naast zijn officiële baan nog een nevenbaan hebben. Een van onze jongens, Jhon, wil dolgraag naar de kunstacademie gaan, maar hij weet dat hij hiermee nooit voldoende geld zal verdienen om van te leven. Ook zijn vader is artiest, maar is daarnaast ook musicus. Daarom zijn de zilversmeedlessen bij Inti Huahuacuna voor hem een geschenk uit de hemel, net als voor Angelo en Brenda. Wat hoop ik dat deze cursus voor deze kinderen een basis is om uiteindelijk ooit in de toekomst een extra bron van inkomsten in Cusco te krijgen!



Angelo en Jhon leren zilveren sieraden maken.

Woensdagmiddag komt Jose-Luiz, een 9-jarige jongen, huilend bij ons binnen lopen. Wat ziet deze jongen er verdrietig uit! Hij vertelt dat zijn moeder hem het huis uit heeft gegooid. Jose-Luiz is een zoon uit het eerste huwelijk van zijn moeder. Inmiddels heeft zij een nieuwe relatie en van deze man heeft ze 3 kinderen. Jose-Luiz wordt zwaar verwaarloosd en door zijn moeder mishandeld. De stiefvader heeft geen enkel oog voor deze jongen, want het is niet zijn zoon. En uit angst dat deze moeder haar nieuwe man verliest, behandelt ook zij haar zoon heel slecht. Deze jongen gaat zo graag naar school, maar vertelt ons nu dat hij al 3 weken niet meer op school binnen mag omdat zijn moeder geen geld heeft om zijn schoolspulletjes te betalen. Jose-Luiz komt sinds enkele maanden naar ons opvanghuis en was zo verwaarloosd en vies, dat we hem om te beginnen hier hebben laten douchen. Toen zagen we dat hij grote bulten en schurft op zijn hele lijfje had, puur omdat hij nooit gewassen wordt. Ook had hij een zware ontsteking aan zijn oog en we zijn met hem naar het ziekenhuis gegaan. We hebben zalf voor hem gekocht en door hem hiermee in te smeren is hij weer opgeknapt. En nu is het helemaal mis thuis. We praten met

Jose-Luiz en vragen aan hem of het goed is dat onze psycholoog Jhon met hem mee naar huis gaat om met zijn moeder te praten. Wat heb ik met deze jongen te doen, want wat stelt je leven voor als je in de 9 jaren dat je leeft al zoveel ellende hebt meegemaakt. Als Profe Jhon later op de middag met Jose-Luiz terugkomt, vertelt hij ons het relaas van zijn gesprek met de moeder. Ze wonen zeker een uur lopen van Inti Huahuacuna vandaag en hebben voor het hele gezin slechts één kamer. Er staat één bed voor de moeder en stiefvader en één bed voor alle 4 de kinderen. Een keukentje of wasgelegenheid is er niet. Buiten is een open vuur, waarop gekookt moet worden. Dit is de taak van Jose-Luiz, en nu begrijpen we ook waarom deze jongen altijd ontstoken ogen heeft en zo hoest.



Jose-Luiz draagt thuis de zorg over zijn baby-zusje.

Moeder lag in bed en Profe Jhon moest haar overeind helpen, omdat ze zoveel pijn lijdt. Ze heeft artritis en al haar gewrichten zijn opgezwollen. Moeder kan eigenlijk absoluut niet voor haar kinderen zorgen, want haar baby van 4 maanden is de hele dag nog niet verzorgd. Ze vertelt dat haar nieuwe partner een alcoholist is en iedere avond dronken thuis komt. Al snel is duidelijk dat hij niet zomaar een alcoholist is, maar een van het ergste soort. Hij drinkt namelijk geen gewone alcohol, maar de veel schadelijkere industriële alcohol, omdat deze veel goedkoper is. Hij is bouwvakker en heeft werk, maar heeft nog nooit 1 sole aan haar gegeven om eten te kopen voor haar kinderen. Ook vandaag hebben Jose-Luiz en zijn broertje Kevin de hele dag nog niets te eten gehad. Dan vertelt de moeder waarom ze haar zoon buiten heeft gegooid. Die ochtend lag de baby ontzettend te huilen en Jose-Luiz draagt de volledige verantwoordelijkheid over deze baby. Hij wil zijn zusje wat te drinken geven en vindt een fles water in huis. Hieruit laat

hij zijn zusje drinken, maar wat blijkt, in deze fles mineraalwater zit de industriële alcohol die zijn stiefvader drinkt. De baby verbrandt haar mondje en zet het op een schreeuwen. Met gevolg dat ze nu brandwonden rond haar mondje heeft. Het is dat we het zelf meemaken, maar anders zou ik zo'n verhaal nooit geloven. Het is te triest voor woorden!

's Avonds in bed lig ik nog aan deze kinderen te denken en aan mijn moto: "Doe wat je kunt, met wat je hebt, waar je bent".



De school van de missionarissen in Andahuaylillas.

Maar wat is dit vaak moeilijk. Mede dankzij jullie warme financiële steun doe ik hier in Cusco met jullie donaties wat ik kan doen, maar soms heb ik nog het gevoel dat dit niet genoeg is. Want het probleem van dit gezin is zo complex, dat ik niet zou weten waar we moeten beginnen. Als we aangifte van mishandeling gaan doen worden de kinderen in een tehuis van de staat gestopt, waar ze vaak nog slechter af zijn dan thuis. Dit is de laatste optie die we moeten overwegen.

En dan krijg ik ineens een helder idee. Wat zou het mooi zijn als deze kinderen ook naar de school van de missionarissen in Andahuaylillas zouden kunnen gaan, net als Jonathan en Cristian! Ze zouden dan de hele dag veilig zijn, krijgen te eten, goed onderwijs, leren een vak en na hun afstuderen krijgen ze een officieel diploma. Maar dit alles hangt af van de medewerking van de moeder, en de stiefvader, want er zitten ook voorwaarden aan verbonden. De ouders moeten 4x per jaar een dag meewerken op het land van de missionarissen, en aangezien het een katholieke school is moeten ze iedere zondag met hun kinderen naar de mis gaan in Cusco. De directeur komt de situatie thuis beoordelen en is er heel duidelijk in, dat als de ouders hun afspraak niet

nakomen de kinderen van school worden gestuurd. Maar het is de moeite van het proberen waard, en met deze gedachte val ik rustig in slaap.

Donderdagochtend bespreek ik mijn plan met Dolores en Flor en we besluiten Profe Jhon nogmaals naar de moeder van Jose-Luiz en Kevin te laten gaan. Moeder staat er helemaal achter dat Jose-Luiz naar deze school gaat. Jose-Luiz zelf geeft aan dat hij maar één wens heeft en dat is weg uit dit huis. Hij vraagt zelfs of hij daar ook intern kan, zodat hij 's avonds en tijdens het weekend nooit meer naar huis hoeft. Ook de moeder lijkt dit het beste, want dan komt er voor haar gevoel rust in huis. We voelen heel duidelijk dat Jose-Luiz op het punt staat om voor een definitief leven op straat te kiezen en het is maar te hopen dat we op tijd iets kunnen regelen voordat hij deze stap gaat zetten. Maar helaas zijn wij met handen en voeten gebonden aan de beslissing van de moeder en stiefvader en daarna kunnen wij pas contact opnemen met de directeur van Andahuaylillas. De moeder belooft Jhon de volgende dag naar Inti Huahuacuna te komen en het zal me benieuwen of ze woord houdt.



Jose-Luiz en Kevin vinden al knutselend hun rust.

's Middags komt Jose-Luiz naar ons opvanghuis en praat ik met hem. Hij zegt dat hij dit leven echt niet meer wil. Ik vraag hem om geduld te hebben en geen domme dingen te doen, want dat hij moet begrijpen dat wij niet van de ene op de andere dag iets geregeld kunnen krijgen. Ik leg hem uit dat hij dagelijks bij Inti Huahuacuna van harte welkom is en dat wij ons uiterste best voor hem zullen doen. Hij zegt dat hij dit begrijpt en gaat mee naar het handvaardigheidslokaal, waar hij samen met zijn broertje rustig gaat zitten schilderen. Tegen etenstijd helpt hij mee in de eetzaal en als ik hem bedank voor zijn fijne hulp

komt er eindelijk een lach op het gezichtje van deze jongen. Deze jongen gaat me echt aan het hart, en wat hoop ik dat we iets voor hem geregeld kunnen krijgen!

En dan komt Diego binnen lopen en met een stralend gezicht fluistert hij in mijn oor dat hij vandaag onder de douche wil. Dat wordt een feest voor ons allen! Even later staat de moeder van Diego op ons kantoortje. Ze maakt zich zorgen over Diego, want in wiskunde is hij heel goed, maar alles wat met taal te maken heeft begrijpt hij niet. Hij begrijpt niet wat hij leest en ze vraagt ons of wij daar meer aandacht aan willen schenken en hem nog meer willen helpen. De moeder van Diego is analfabeet, maar we leggen haar uit dat zij ondanks dat toch zelf prima kan controleren of Diego zijn huiswerk gemaakt heeft. Zij draagt als moeder de verantwoordelijkheid voor haar kinderen, en wij kunnen haar steunen. We leggen haar uit dat als Diego open stukken in zijn huiswerk heeft, zij dan zelf ook kan begrijpen dat hij daar stukken overgeslagen heeft.



Diego is helemaal blij met de komst van zijn moeder.

Ze belooft hier meer aandacht aan te gaan schenken, en dat is het fijne van deze moeder dat ze er echt voor haar kinderen is. Het is heel fijn om te zien dat Diego en Luz Maria ook echt van haar houden, want dat zien we hier helaas niet zo vaak. Als de moeder weg is praten we nog even na en besluiten te gaan proberen of Diego in aanmerking komt voor nog extra spraaklessen bij Hospital San Juan de Dios, waar kinderen met een geestelijke achterstand worden behandeld.

Zaterdag, 26 oktober 2013.

Om te overleven heeft een mens eerst iets nodig om voor te leven.

Als ik zaterdag mijn verhaal naar Nederland heb gestuurd ga ik nog even terug naar mijn hostel

om wat spullen op te halen. In het restaurantje neem ik een kopje thee en word ik aangesproken door een Peruaans echtpaar uit Lima, Patty en Carlos. Ze nodigen me uit om samen met hen en hun zoon wat te drinken. Het klikt onmiddellijk en er ontspint zich een mooi gesprek.

Wat Patty en Carlos vooral interesseert is hoe ik het al zoveel jaren red om samen te werken met hun volk. Ze geven aan dat zij als rechtgeaarde Peruanen hier nog vaak moeite mee hebben. Ik vertel hen eerlijk dat dit inderdaad lang niet altijd gemakkelijk is, en dat ik nog regelmatig mijn Nederlandse neus hier stoot. Als ze om voorbeelden vragen leg ik hen uit dat ik het vooral moeilijk vind dat men vaak in korte termijn oplossingen denkt, heel ad hoc beslissingen neemt, en dat men vergeet naar morgen te kijken. Het meest lastige vind ik dat ze het vervolgens dan moeilijk vinden, als ik wel naar de toekomst kijk. Dit begrijpen Patty en Carlos helemaal, want hun volk levert iedere dag een strijd om de dag door te komen en het is teveel gevraagd om dan ook nog naar de gevolgen op de lange termijn te kijken. Dat heeft men nooit geleerd.



Het zware werk in de zoutmijnen van Las Salineras.

Het leven hier hoog in de bergen is altijd heel hard geweest en nog steeds, en men moet dag en nacht knokken om het hoofd boven water te houden. Om te overleven heeft een mens eerst iets nodig om voor te leven, en zolang als men dat niet heeft, kan men geen oog voor een ander hebben. En nu we toch zo lekker bezig zijn lucht ik ook meteen maar mijn hart over de afspraken en beloftes die men nooit nakomt. Dit is ook hun grootste irritatie over hun eigen volk en als ik hoor hoe zij dit aanpakken, komen de Peruanen die hun afspraak met mij niet nakomen er nog genadig vanaf. Als het voor hen tijd is om te gaan, nemen we hartelijk afscheid van elkaar.

Dit zijn altijd gouden momenten voor mij hier, want zo'n gesprek geeft gelijk nieuwe energie.

Als ik op maandag na mijn middagpauze terug loop naar Inti Huahuacuna hoor ik al van verre "Profe, Profe" roepen en daar komen een paar klantjes aangehold. De niños Jonier, Richar en zijn zusje Jovana vertellen me dat ze van de comedor/gaarkeuken van de Gemeente komen. Voor de armste der armen is het eten bij Inti Huahuacuna niet toereikend en voor hen vragen wij een extra maaltijd bij de Gemeente aan. Ze vertellen volop en stellen me netjes aan hun moeder voor. Het is duidelijk dat deze mensen van ver buiten Cusco komen. Als ik haar vraag of haar kinderen met mij mee naar Inti Huahuacuna mogen lopen kijkt ze me alleen maar aan en zegt niets terug.



Jonier helpt Profe Jhon met het repareren van een kast.

Haar kinderen gaan 's avonds met de bus vanuit Inti Huahuacuna terug naar huis en ze vragen aan hun moeder een paar centimos voor de bus. Moeder moet diep onder haar hoepelrokje graaien en tovert een grote magneet tevoorschijn waar een paar centimos aan vastgekleefd zitten. Het is niet genoeg geld voor de terugreis van haar kinderen, dus ze moet bij een paar andere vrouwen om geld vragen. Die helaas ook niets hebben. En dan denk ik weer aan de woorden van Patty en Carlos, dat het leven zo hard is hier in de bergen, en dat men om te overleven eerst iets moet hebben om voor te leven. Dit is duidelijk een moeder die iedere dag moet zien te overleven en wat ben ik blij dat haar kinderen dagelijks naar ons opvanghuis komen. Ik geniet altijd van de verhalen van de kinderen als we zo samen naar Almudena wandelen en aan hun gezichtjes te zien is het genot geheel wederzijds.

Woensdag besluit ik opnieuw op zoek te gaan naar Sandra, een van onze meisjes, die met de prachtige hulp van een donateur een beroepsopleiding volgt. Sandra is een heel jonge moeder van 3 kinderen, en heeft al 2 jaren van haar studie afgerond. En dan horen we spontaan niets meer van haar en kunnen we haar nergens meer gevonden krijgen. De kamer, waarin ze met haar 3 kinderen en vriend woonde, heeft ze opgezegd en bij het opleidingsinstituut is ze niet meer teruggekomen om het laatste jaar van haar studie af te ronden. Zoiets gaat me altijd zeer aan het hart, want dit meisje had voor het eerst de vicieuze cirkel van haar familie kunnen doorbreken.



Vorig jaar was ik op kraamvisite bij Sandra.

Het is een intelligente meid en wat had ik voor haar gehoopt, dat zij niet net als haar moeder eeuwig de kost zal moeten verdienen met het verkopen van spullen op straat. Het is bijna onbegonnen werk om in een stad van bijna 400.000 inwoners een meisje te vinden dat geen vaste woon- en verblijfplaats heeft, geen telefoon, en nergens geregistreerd staat. Vandaag ga ik proberen of ik informatie kan krijgen bij het weeshuis waar haar middelste kind terecht is gekomen, nadat Sandra haar te vondeling heeft gelegd. Hopelijk kunnen zij mij vertellen of Sandra haar dochtertje nog bezoekt of dat dit hummeltje inmiddels geadopteerd is. Tevens bel ik naar het opleidingsinstituut of zij aan de klasgenoten van Sandra willen vragen of zij de naam van haar nieuwe vriend kennen, de vader van haar derde kind. Laat in de middag belt het opleidingsinstituut mij op om te zeggen dat geen enkele klasgenoot ook maar iets van Sandra of haar vriend weet. Dit is dus helaas een dood spoor.

Donderdagochtend komt de kleine Richar met een bedrukt gezichtje naar ons kantoortje, om te vertellen dat hij problemen op school heeft. Pro-

fe Jhon gaat gelijk naar de school toe en daar vertelt de directeur dat Richar veel verstek laat gaan op school. De directeur is erachter gekomen dat Richar regelmatig in het Internet vertoeft en dat zijn moeder geen enkel idee heeft waar Richar mee bezig is aangezien zij alleen de oude Indianentaal, Quechua, spreekt. Nu begrijp ik waarom de moeder me alleen maar aankeek en geen reactie gaf, toen ik haar vroeg of haar kinderen met mij mee naar Inti Huahuacuna mochten lopen. Ze heeft geen woord begrepen van wat ik zei. We spreken met de directeur af dat de school extra aandacht aan Richar zal schenken, en dat wij hem intensiever zullen gaan begeleiden bij het maken van zijn huiswerk.



Richar geniet nu nog, maar zijn huiswerk wacht niet.

Zaterdag, 2 november 2013.

Je geeft niets aan de armen, je deelt iets met hen.

Maandagochtend krijg ik eindelijk het telefoonnummer te pakken van het weeshuis waar het dochtertje van Sandra terecht is gekomen. De directrice vertelt dat Sandra al 4 maanden haar dochtertje niet meer is komen opzoeken. Ze is van de aardbodem verdwenen, precies wat wij ook al ervaren hebben. Tot haar grote verdriet heeft ze adoptieouders gevonden voor het dochtertje, maar ze kan de procedure niet in gang zetten, omdat Sandra als moeder goedkeuring moet geven. Sandra zal eerst tot het bewustzijn moeten komen waar ze mee bezig is en welke kansen ze heeft laten lopen in haar leven. Ik merk vaak dat mensen teleurgesteld zijn over het resultaat van hun ontwikkelingswerk, omdat ze zoveel aan al die armen geven en het resultaat niet is wat zij ervan verwachten. Stiekem denk ik dan bij mezelf dat je nooit iets aan arme mensen geeft, je deelt iets met hen. Voor mij is dit een wezenlijk verschil. Ik verwacht niet veel; natuurlijk heb ik de hoop dat een meisje als Sandra door wat wij met haar delen het licht ziet, maar

als dit niet nu gebeurt weet ik toch dat we dit niet voor niets hebben gedaan. Ze heeft twee jaren studie voltooid, die ze nooit kwijtraakt. We hebben de moeilijkste momenten in haar leven met haar gedeeld, en ook hiervan ben ik overtuigd dat ze dit nooit zal vergeten. Ik ga het loslaten, ga niet meer naar haar zoeken, en hoop alleen dat eens op een dag Sandra ons weer komt zoeken. En wat mij betreft deel ik dan weer van harte datgene wat ik delen kan met dit kansarme meisje.



Onze trouwe klantjes Lourdes en Elba.

Na mijn middagpauze komen bij binnenkomst twee van mijn oude schatten, Lourdes en Elba, op me afgehouden. Deze meisjes kwamen al in Zarzuela naar ons opvanghuis en Lourdes was toen pas 1 jaar. Nu zijn het al echte dametjes en het is prachtig om te zien dat Lourdes, die normaal gesproken een zeer gereserveerd meisje is, nu echt helemaal blij op me afgerend komt en me een dikke knuffel geeft. Daar waar zij kunnen komen ze hun huiswerk bij ons maken, en dat maakt ook mij altijd blij.

Woensdagmiddag heb ik met Profe Jaime afgesproken in het handvaardigheidlokaal te werken en dat vind ik altijd heerlijk. Maar niet alleen ik, ook de niños zijn dol op deze lessen. Als alle kinderen tegelijk geholpen willen worden zeg ik lachend tegen Jaime dat hij dit maar als een compliment moet beschouwen, want als zijn lessen niet goed waren zouden de kinderen niet komen. Hij kijkt me aan en zegt zeer serieus dat de niños van Inti Huahuacuna engeltjes zijn. Sinds enkele maanden werkt hij namelijk ook op een particuliere basisschool en ondanks dat hij het werk ontzettend leuk vindt, komt het gedrag van die kinderen hem de neusgaten uit. Echt, zegt hij, dan zijn deze kinderen een zegen om mee te werken. En dat maakt mij zo trots als een pauw!



Gezellig werken in het knutsellokaal.

Vrijdag, 8 november 2013.

Eén zonnestraal is voldoende om veel duisternis te verlichten.

Maandag begin ik aan mijn laatste week met onze niños. Het goede nieuws is dat we deze ochtend eindelijk de directeur van de missionarissenschool aan de telefoon krijgen, om te vragen of hij iets kan betekenen voor Jose-Luiz en zijn broertje Kevin. Helaas is Sr. Pascal niet in Andahuaylillas, maar we kunnen de zaak in gang zetten door de moeder en (stief)vader naar hun school te laten komen. Profe Jhon gaat met haar een afspraak maken om a.s. vrijdag samen daar naar toe reizen. En nu maar hopen dat de moeder komt opdagen.

’s Middags komt Mayte me gedag kussen en ik zeg dat ik haar vorige week gemist heb. Ze kijkt me heel teleurgesteld aan en zegt dat ze ook mij gemist heeft. Ik begrijp haar opmerking niet en dan vertelt ze dat ze een week in het ziekenhuis gelegen heeft. Ze is heel ziek geweest en heeft hoge koorts gehad. Haar ouders hebben hun kinderen al jaren geleden in de steek gelaten en de oudere broers en zussen hebben de zorg over de jongere kinderen. Ze had aan haar zus gevraagd tegen mij te gaan zeggen dat ze in het ziekenhuis lag, maar ik was niet gekomen. Dat niemand van haar broers en zussen haar zou komen opzoeken dat wist ze wel, maar ze had stiekem gehoopt dat ik wél zou komen. En wat kan ik me dit voorstellen, als niemand je tijdens je verblijf in het ziekenhuis komt bezoeken. Ik leg haar uit dat ik dit heel vervelend voor haar vind, maar dat haar zus helaas ons niet is komen informeren. Ook Profe Josefina geeft aan dat ze dit niet wist en we luisteren aandachtig naar haar verhaal. Ze voelt zich nog niet helemaal goed, maar is wel wat opge-

knapt. Na wat medische huis-, tuin- en keukentips gaat ook Mayte haar huiswerk maken.



Na het delen van haar verhaal kan Maite weer lachen.

Vandaag is het woensdag. We maken de begroting verder af en als ook deze klus af is kan ik beetje bij beetje wat werkzaamheden van mijn doe-lijst afstrepen. En dat voelt goed, ondanks dat er altijd werkzaamheden op blijven staan die ik niet hebben kunnen doen, omdat mensen hun afspraken niet zijn nagekomen. Toch voelt het voor mij niet alsof ik hierdoor minder heb kunnen realiseren. Het woord ‘opgeven’ staat gelukkig niet in mijn woordenboek. Wat dit jaar niet gelukt is, probeer ik gewoon volgend jaar weer, want per slot van rekening verlies je nooit echt, pas als je opgeeft het te proberen.

Gelukkig komt eindelijk de moeder van Diego met ons praten. We hebben haar al weken geleden aangegeven, dat we samen met haar documenten moeten invullen, zodat haar zoon in aanmerking komt voor spraaklessen bij Hospital San Juan de Dios. Nu ze eindelijk bij ons is vertel ik haar dat zij het probleem van haar zoon heel serieus moet nemen, want als zij dit niet doet kunnen wij ook niets. Ze knikt heftig en zegt dat ze het ook heel belangrijk vindt. En nu maar hopen dat de therapie in gang gezet gaat worden, waardoor Diego niet nog een jaar op school verliest.

Donderdagmiddag komt de moeder van Jonathan en Cristian nog gedag zeggen, met haar baby Pedro. Wat is dit een krachtige vrouw! Ondanks al haar ellende knokt ze voor haar kinderen, terwijl haar alcoholische partner thuis de wet van de alcohol regeert. Onlangs heeft hij haar weer mishandeld en haar zoontje Cristian was zo bang en overstuurd, dat hij recht naar het Politiebureau is gehold.



Pedro showt vol trots zijn nieuwe Nederlandse kleertjes.

En tot mijn grote ontsteltenis blijkt de dienstdoende agent Cristian een keertje over zijn bol geaaid te hebben en gezegd te hebben, dat hij naar huis moest gaan en tegen zijn moeder moest gaan zeggen dat als ze beter naar haar man zou luisteren en doet wat hij zegt, hij haar ook niet hoeft te slaan. Ik stel voor dat ik Profe Jhon erbij roep, zodat ze ook aan hem haar verhaal even kwijt kan. Na haar gesprek met Jhon is ze weer helemaal rustig en gaat ze meer gesterkt terug naar haar huisje.

Vandaag is mijn laatste dag met onze niños en het is bijna niet te geloven maar om klokslag 09.00 uur staan de moeder van Jose-Luiz, met Jose-Luiz en haar baby voor de deur om samen met Profe Jhon naar Andahuaylillas te gaan. Wat ben ik hier blij mee en wat een waardig afscheid van mijn tijd met onze niños! Ik kan mijn geluk niet op! Dit is voor mij echt eind goed, al goed. Ik neem even persoonlijk afscheid van Jose-Luiz en dan vertrekt Profe Jhon met de hele karavaan naar Andahuaylillas. En nu maar hopen dat deze kinderen op die school toegelaten worden.



De moeder van Jose-Luiz met haar baby.

Lieve allemaal, ook dit jaar wil ik jullie weer intens bedanken voor jullie steun en warme belangstelling voor het leven van de "Kinderen van de zon". Eén zonnestraal is voldoende om veel duisternis te verlichten en dat is wat jullie doen met jullie steun, jullie brengen letterlijk en figuurlijk licht in het donkere leven van deze kansarme kinderen. Dat is wat ik me ook dit jaar weer zo gerealiseerd heb tijdens mijn werkverblijf hier: noem het vriendschap of noem het familie, maar hoe je het ook noemt, wie we ook zijn, we hebben iemand nodig. Ik denk dat dit het meest mooie is wat jullie deze kinderen geven, dat zij weten en voelen dat er ook iemand is die voor hen zorgt. De weken zijn weer voorbij gevlogen en het is voor mij bijna tijd om afscheid te nemen en mijn sleutels van ons opvanghuis in te leveren. Gelukkig zijn er drie sleutels die ik tezamen met jullie nog vele jaren wil bewaren en dat zijn de drie sleutels naar het hart van onze niños: liefde, goedheid en geduld. En in het geval van ons werk hier in Peru, niet zomaar wat geduld, maar héél veel geduld!

Ik dank jullie uit de grond van mijn hart dat jullie ook dit jaar weer met mij hebben willen "mee-reizen" en ik nodig jullie hierbij alvast van harte uit voor een nieuw Peruaans avontuur in 2014!

¡Muchas gracias! Marianne

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Inti Huahuacuna te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

**Betaalrekening 9233476 ten name van
Stichting Inti Huahuacuna,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.
IBAN: NL 74 INGB 000 9233476**

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsakte is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie: www.intihuahuacuna.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2014.

Marianne Schepers.